

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De Simeone monacho Treuirensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

Interfunt
eius obitui
multi sacer-
dotes, eius
suffragia ex
postulantes.

ret, quæ sanctam illam animam, & ab hostili improbitate defenderet, & caelestium ciuium gloria sublimaret. In eius igitur extremis conuenerunt gloriosa & inclyta memoria Sacerdotes, Faustus scilicet, Theodorus, Maximus & Hilarius, cuius mentionem iam dudum fecimus. Qui beati viri Caprasij confcius meritorum, suæ pontificalis dignitatis oblitus, ad eius pedes residens, ipsius se orationibus commendabat, atque ut sui memor esset, grandi cum humilitate efflagitabat, non indignum reputans tanto eremi incolæ obsequium impendere, ipsiusq; eximia sanctitati dignitatem sacerdotij substernere.

Quid igitur officij nos peccatores & indigni huic beato viro iam cum Christo regnanti poterimus exhibere, cum audimus tantum Pontificem eius adhuc in terris positi suffragia tanta cum humilitate deprecari? Eius ergo intercessionis opem ardentius imploremus, auxilij eius beneficia poscimus, illius vitam atque mores pro nostra modulo virtutis imitemur, regnante Domino nostro Iesu Christo in secula seculorum, Amen.

VITA S. SIMEONIS, MONACHI TREVIRENSIS,
AB EVERVINO ABBATE MONASTERII
Doleiensis conscripta. Stylum hinc inde modice eliminavit Fr.
Laurentius Surius, nihil mutata sententia.

PRAEFATIO AVTHORIS AD POPPONEM
Treuiorum Archiepiscopum.

Domino sancto & venerabili Pöpponi Archiepiscopo, frater Eueruinus, Abbatis nomine indignus, deuotos vtriusq; hominis famulus. Moneo, immo iubes, sanctissime Pater, ut in ops ingenio, stultus eloquio, aliquid de vita & conuersatione ac obitu viri Dei Simeonis, & de miraculis, quæ per eum Dominus operatur, edisseram, multisq; ad laudem & gloriam Iesu Christi desiderantibus scire, notum faciam. Fateor, magnū onus mihi in firmo imponis, maxime cum toto corpore debilis, tremendum Dei iudicium pertimescam, si aliquid falsitatis confingam. Confusus igitur de Dei adiutorio, tuis iussionibus ut tremens obtemperabo, plano, breui & simplici sermone describens, quæ vel ipse ex ore eius audiui, vel à fidelibus viris ab ipso audita, siue de miraculis visa didici. Tui igitur examinis est iudicare, num istud tantillū opus iubeas in publicum venire, siue scholasticis corrigendum, exornandum, dilatandumue tribuere. Quicquid enim in me reprehenditur, tibi potius præcipienti, quam mihi obedienti, necessario imputabitur.

Fides historiae huius.

VITÆ HISTORIA.

Iunij 1.
Cap. 1.
Parentes &
patria Simeonis.

Studet puer
Constantinopoli.

GITVR vir Dei Simeon patre Græco Antonio, matre Calabrica in Sicilia ciuitate Syracufana progenitus, & nobilissimis & Christianis parentibus, Christianè est educatus. Cum verò bonæ indolis puer septem annorum esset, à patre, qui militaturus erat, Constantinopolim deducitur, ibique eruditissimis viris sacris literis imbuendus traditur, & in timore Domini diligenter enutritur. Adultus itaque, incrementis virtutum indiès cœpit augmentari, vidensque quosdam ex nostris partibus desiderio infatigabili currere ad sepulchrum Domini, desiderabat & ipse pro nomine Christi peregrinus fieri. Despectis ergo cunctis mundi vanitatibus, abiectis desiderijs carnalibus, domum, patriam, parentesq; relinquens, & pauper pauperem Christum sequi cupiens, sanctorum gratia visitandorum locorum Hierosolymam venit: vbi desiderio, quo venerat, loca passionis, resurrectionis atq; ascensionis sapius frequentando, aliquandiu mansit. Post hæc cum quodam Hilario sanctissimo viro, qui hac de causa in Lycaonio habitabat, per septem annos ductor peregrinorum fuit. Iam verò in amore Christi totus fundatus, perquisiuit si illis in locis aliquis inueniretur, qui pro nomine Christi solitarius degeret, cuius instrui moribus, cu-

It Hierosolymam religionis ergo

ius subdi institutionibus posset. Audiuit autem quendam ad ripam fluminis Iordanis in quadam turri inclusum commorari, virtutibus præclarum, sanctitate conspicuum. Illum ergo tota mentis intentione sitiens, illius alloquio atque consortio frui concupiscens, requisitum reperit, inuentum dilexit, eiq; tota voluntate inhæsit, & in quantum potuit, deuotissimè ministravit.

Viuit apud quendam eremitam.

De illõ Christi seruo vir Dei Simeon multa solitus erat narrare, & quòd prophetia spiritum habuisset, plenius his verbis edicere. Cùm quodam die in inferioribus eiusdẽ turris partibus habitarem, & mulierculas, quæ camelos & cetera animalia in flumine adaquatum venerant, inaniter & lasciuè per fenestrã adspicerem, per spiritum, quicquid vanitatis in corde retinerem, vir Dei in superioribus manens, & me omninò videre non valens, cognouit, factòq; signo in locum, vbi verba loquẽtis audire possem, euocauit, mihiq; stupenti, quæ cogitaueram vel egeram, increpando retulit, atque tali sermone dulciter corripuit: Quid tibi prodest, fili, patriã & facultates reliquisse, si mundi desideria & carnis illecebras in corde vis retinere? Si ergo cupis discipulus Domini fieri, non debes deinceps mundi vanitatibus implicari. Decet enim seruum Dei spiritali virtute esse circumspẽctum, ne callidus tentator decipiendi inueniat aditum. Cũque inter hos & id genus alios sermones verecundo me videret persusum rubore: Noli, ait, noli timere: bonam spem per Dei gratiam concepi de te. Tuum est contra hostem pugnare, Dei est auxilium præbere, vt possis vincere. Credo in Deo meo, quia maiora tibi parantur certamina: sed confide, quia præsens diuina aderit clemẽtia. Inter cetera Deus retribuat tibi, charissime, pro seruitio, quod mihi per hos annos officiosè impendisti: ego verò frequentiam populi amplius ferre non possum. Cõcedendum est mihi aliò, vbi secretius possim viuere. Inter turbas enim huc aduentantium, meum non possum implere propositum. Cũque multis lachrymis eum rogarem, vt quòcunq; iret, sequi possem, non assensit: sed me ad alia occupato, aufugit, meque ignorantem, quò abiret, occultè reliquit.

Cap. 2

Eremita inquit Simeoni, quid cogitauerit

Igitur Simeon tanto patrè orbat, cogitare cõcepit quid ageret, anxius quò se verteret, nec erat, qui nutantem animum consolaretur: vnde magis magisq; turbabatur. Iã tunc eremiticam & solitariam vitam concupiscebat, sed quomodo inciperet, necdũ perspectum habebat. Igitur vitas Patrum frequenter legens, intellexit nullum in eremo sibi præesse posse, nisi prius in monasterio didicerit subesse: nec perfectum aliquẽ fore in contemplatiua, qui exercitatus non fuerit in actiua vita. Consolatione ergo accepta, Bethleem, natiuitate Christi præclaram ciuitatem, adiit, seq; in monasterium sanctæ Mariæ admitti expetiit: quod & obrinuit. In omni verò monasterij districtione probatus, atque diaconi officio functus, post duos annos ad aliud monasterium, quod est situm ad radices montis Sinai, in eo scilicet loco, vbi sanctus Moyses ardentem vidit non ardere rubum, secessit: vbi ab Abbate receptus, per aliquot annos in seruitio fratrum permanfit. Crescente autem perfectioris vitæ desiderio, Abbatem humiliter rogauit, vt liceret ei in aliquo secretiori loco commanere, & impetrauit. Ad oram igitur rubri maris paruulam sibi speluncam in quadam rupe inuenit, vbi per duos ferme habitauit annos solus. De monasterio verò pro numero dierum Dominicis diebus numerus ei mittebatur panum. Aqua stillans de rupe, sitiẽti hauitum præbebat. Hoc paullus edulio, in eodem aliquandiu mansit loco.

Cap. 3

Degit in monasterio montis Sinai.

Viuit in specu.

Cũ verò à nauigantibus, vel etiam ab his, qui propter varios vsus sanitatum oleũ colligebãt, quod de firma petra prope speluncam illius fluebat, visitari cõpisset, fratrem quoque qui panem adferebat, frequentatione & longioris itineris fatigatione tristẽm vidisset, sciensq; se homines latere non posse amplius, ad monasterium rediit, & iuxta cuiusdam viri sancti habitationem cellulam sibi acquisiuit. Cuius fidei se totum commendans, & magistrum eum post tantos labores adoptans, illius viuebat imperio: quippe qui eum aliquando ob oratione, lectione vel opere vacantem paternè reprehenderet, & quasi recens conuersum instanter argueret. In vertice autem montis Sinai, eo videlicet loco, in quo Moyses gloriam Dei vidit, & legem in tabulis lapideis scripsit, aliud monasterium erat, quod propter incurfantes Arabes, qui per illam eremum semper vagantur, omni habitatore desertum remanserat. Eò post hæc exercitia vir Dei Simeon mittitur, & vt ibi moraretur, præcipitur. Implet quod iubetur, & noua machinamenta antiqui hostis perpetitur. Nocturnis horis vt Missam celebret, demon hortatur. Ipse nec planè dormiens, nec perfectè vigilans contradicit, non debere sine presbyterij ordine aliquem hoc ministerium implere. Contra inimicus instat, se Dei legatum esse, Christum hoc velle, nec decere sanctum locum ministerio tali diu.

Cap. 4

Monasteriũ in vertice Sinai montis.

Tætationes demonis.

li diutius priuari. Re nitentem ergo & contradicentem, adiuncto sibi confortio alterius demonis, de lectulo educunt, ante altare iam vigilantem statuunt, albâ induunt, de stola vtrinque altercantur, hostis more presbyteri, Simeon more diaconi contendent sibi imponi debere. Tandem Dei famulus ad se reuersus, virtute orationis & signo Crucis inimicum repellit, seq; delusum ingemiscit. Post hæc ad monasterium regreditur, suo magistro iterum subditur: cui confitens perpeffas insidias diaboli, dstrictiori se continentia constringit, per aliquot hebdomadas in die tantum Dominica cibum sumens. Regula autem monasterijalis erat, vt non prohiberetur, quicumque ieiunare vellet.

Mira abstinentia.

Cap. 5.

Nota fame ingentem in Aegypti Babylonia.

Egregium miraculum

Viuir in loco valde solitario.

Cap. 6.

Redit infusus ad monasterium.

Comprehenditur Babyloniæ ceu explorator.

Cap. 7.

Dignum ergo duxi huic operi adiungere, quod suis temporibus in eodem monasterio mihi retulit contigisse. Per totam Aegyptum orta est fames valida, ita vt in sola ciuitate Babylonia mortuorum corpora numerarentur vsque ad centum millia, cuius re fertis auro, gemmis, ceterisq; ornamentis, morientibus præ inopia panis. Fratres igitur monasterij hac calamitate cōstrikti, ex toto corde Deū inuocant, vt qui filios Israël in eodem deserto pauperat pane cælesti, seruorum suorum dignaretur misereri. Sicq; habito consilio, cum hymnis & orationibus ad tumulum, quod superfuerat, frumenti accedunt, & quia ab Abbate in mandatis acceperant, vt vnusquisque, quò vellet, abundi copiam haberet, vnanimiter se consolantur, vt quam diu granum vnum ibi reperiri posset, nullus recederet. Mira res. Ab illa die vsq; ad nouas fruges nõ defecit illud frumentum, cum quotidie inde sumeretur, & non solum victui fratrum pararetur, verum etiam Arabibus, qui cum mulieribus & paruulis septa monasterij obsidebant, abundantiſsimè distribueretur. Sed ad propositum redeamus. Vir itaq; Dei Simeon omnes suos labores, quasi pro nihilo ducens, & amore solitudinis interius ardens, de monasterio cautè exiens, eremum peruagatur, & vbi sine humano auxilio solus viuere possit, diligèter inquirat & speculatur. Igitur itineris sui vestigia molli fabulo impresso, arte, qua poterat destruebat, ne aliquis eum insequi posset vel inuenire. Panem, quem portabat, lassus frequenter reijciebat: sed recogitans se diu non posse viuere sine cibi sustentatione, gaudens resumebat. Tandem de altissimis rupibus deorsum prospectans, paruissimam planitiem contra morem eremi raro germine virentè respicit, seq; illuc nõ sine magno periculo deponit. Paruum fontem inuenit, Deo gratias reddit, ibiq; manere disponit. Delicia, quas secum detulerat, erant Psalterium, sanctum Euangelium, vas ad potandum, panis, semina caulium. Præter pauca vestimenta, nil aliud possidebat. Sata semina post triginta dies iucundum sine igne præbuerunt victum. Cum capreolis & alijs eremi bestiis, ne sibi caules auferrent, cum pabulatu venient, frequens habebatur prælium.

Post multos ergo dies ab Abbate requiritur, vbi frater Simeon habeatur? Respondit est quodam fratre, in eremo illum esse se scire, sed vbi locorum, nescire. Ad requirendum ergo fratres circunquaq; mittitur, & vt ad monasteriũ reuertatur, per obedientiam mandatur. Diu requisitus, vix post aliquot dies inuenitur, & secundum Abbatibus loci in occidentales partes directi, moriuntur. Pecunia, cuius causa fratres abierat, quæ de terra Richardi Comitis Nortmannici monasterio debebatur, ab ipso diligenter conseruatur, vtq; aliquis fidelis mittatur frater, qui eam ad monasteriũ perferat, per legatos mandatur. Communi consilio id negocij famulo Dei Simeoni committitur. Ille prius renuere, dicere aliud sibi in animo esse, multum obesse sibi vanitatibus huius seculi denuò immisceri, propositum, quod retineret animo, vt id liceret re ipsa implere: quibus poterat verbis, humiliter precari cœpit. Cum verò prædicaretur illi, non suam voluntatem, sed præpositorũ sequi ipsum debere, assensum præbuit, dicens, se doctum per visionem, illud iter inutile fore, multaq; aduersa in via se perpeffurum: quod & contigit. Nam cum paraturus, quæ ad nauigandum necessaria essent, Babyloniam venisset, ab ianitoribus tenetur, & tanquam ignotus & patriæ delator cum sua suppellectili ad palatium trahitur & per calumniam defertur. Expurgatus deinde ab ijs, quæ falsò ei obiecta erant, liber abire iubetur: ianitor, quòd virum innocentem ad sedem regiam detulisset, tũditur, colaphizatur, propellitur. Famulus ergo Dei Simeon libertate donatus, per aliquot dies in ciuitate moratur.

Interà naus Venetij cum mercibus aduenit: hanc compositis rebus, cum quodam fratre monacho intrat. Cum itaque prosperis ventis per Nilum nauigatur, forè alia naues obuiant, & illis in locis piratas ad pradam congregatos nunciant, illorũ gladios non posse euadere, nisi per aliquod tempus dum segregentur, libeat eis nauigationem suspendere.

suspendere. Cumq; alia atque alia naues eadem referrent, & nauclerus in sua confusus virtute & armis, non attenderet, famulus Dei Simeon proprio eum vocans nomine, dixit: Frater, si Dominus Christus de caelo angelum misisset, tu territus, ad spectum illius ferre non posses: nunc verò, quia hodie, heri, & nudius tertius non vnum, sed plures le gatos misit tui similes, legatione Dei non negligenter suscipere debes. Crede consilij meis, & vel per tres dies istos expecta: fortassis ab isto periculo liberabit nos miseratio diuina. Quod si non feceris, & te & nos perdis. Ille verò modis omnibus non acquiescens, sequenti die in latrones incidit, ab hora diei tertia vsq; ad nonam ferè, vtrinque acriter certatur. Sed cum latrones viderent se pugna nihil proficere, ad dolos conuertuntur, vt in nauim recipiantur, pugnaturi aduersus alios latrones, humiliter exposcunt. Contradicente Simeone famulo Dei, in nauim recipiuntur. Depositis itaque armis, & omnibus quasi post labore quiescentibus, (pradones autem nouem erant) vnanimiter insurgunt, gladiis impiè fringunt: fit pugna atrox, inimica caedes exercetur. Ipsi nauclero primùm caput amputant, ceteros duriter maclant, omnes pariter occidunt & iugulant. Solus Christi famulus in puppe stat, illum, qui non deserit sperantes in se, toto corde exorat: ab omnibus acclamatur, vt inimicus consultor perimatur: vt caput amputetur, ferus hostis adest. Ille reiecta veste, proicit se in flumen. Multa post illum iacula mittuntur: sed non potest perire, quem Christus vult saluare. Per profundum graditur, psalmus in corde ruminatur: In mari via tua Deus, & semitè tuè in aquis multis. Ergo per vices natando, per vices in fundo gradiendo, in littore tandè valdè lassus, nudus exponitur.

Nora fraudem & facilitiam piratarum.

Vir sanctus mittit se in flumen. Psalm. 76.

Cap. 8.

Venit Antiochia, & illic honorifice habetur.

Patientia eius.

Rothomagum venit Sanctus.

Cap. 9. Poppo Archiepiscopus Treuirensis.

Post hæc ad vicum, qui proximus erat, tendit: homines illi Christiani ne, an Pagani essent, scire non potuit. Instructus Aegyptia, Syra, Arabica, Græca & Romana eloquẽtia, linguam gentis illius intelligere non poterat. Biduo ita nudus mansit. Tertia die quidam ex illis hominibus miseratus, vilissimum illi vestimentum proiecit. Quo indutus, per multas tribulationes & angustias Antiochiam venit: vbi à fidelibus viris amantè susceptus, induitur, amplexatur & honorificè sustentatur. In breui Patriarchæ & ipsius principibus habetur notissimus. Omnes enim, qui eum nouerant, quasi dulcissimum patrem venerabatur & diligebant. Ea tempestate contigit, Richardum Abbatẽ virum perfectis viris imitabilem, piæ deuotionis gratia Hierosolymæ velle videre loca. Dum ergo iter per Antiochiam haberemus, ibiq; necessitate itineris cogente, aliquandiu moraremur, famulus Dei Simeon iunctus est nobis amicitia, prædictum Richardum Abbatem adoprans sibi in patrem. Cui cum exposuisset per ordinem, quæ sibi iniuncta essent, vel quæ contigissent, addidit, nullis periculis vel angustijs se retineri posse, quò minus Abbatis sui mandata exequatur pro viribus. Imus ergo & redimus, eumque nobiscum paratum inuenimus. Cumque in comitatu esset nostro, frequenter iniurijs atque flagellis affectus, ceu ouis mansuetissima, patienter tulit. Peruenientibus autem nobis vsque ad ciuitatem Bellegradum, quæ est in confinio Bulgarorum atq; Hungarorum, à ciuitatis infelicissimo principe prohibitus est nobiscum transire. Igitur flens & Deo gratias reddens, reliquit nos tristes atque flentes. Per multas denique angustias & latronum insidias reuertitur vsque ad mare. Quo transito prosperè, iter faciens per Romam, venit in Franciam. A quodam igitur sibi noto comite benignè suscipitur, & apud eum aliquandiu moratur. In illis ergo partibus monachus, vir sanctissimus, comes eius, quem secum de Antiochia adduxerat, moritur: vnde multum contristatur. Cum recogitasset autem, quia nihil sit sine dispositione Dei, post multas lachrymas se se consolatur. Destitutus verò omni humano auxilio, totam spem suam ponens in Domino, solus venit Rothomagum, quæ est ciuitas Nortmannorum nobilissima, sancti Audoeni episcopi & confessoris corpore & meritis valdè præclara. Vbi cum Richardum Comitẽ iam mortuum comperisset, de pecunia & censu, qui de terra illius pro elemosyna suo monasterio debebatur, nullus ei responsa redderet, mœstus aliquantulum, non pro suo labore, sed quòd locus Sinai frustratus esset tanta vtilitate, toto corde conuersus ad Dominum, quid ageret, quarit consilium. Occurrit autem animo, vt suum patrem charissimum, Richardum scilicet Abbatem, nosque suos comites inuideret: quod & fecit. Per longum autem tempus moratus est nobiscum: & vt breuiter concludam, quandiu apud nos mansit, irreprehensibiliter vixit.

Interea dominus Archiepiscopus Poppo, sanctæ Treuirensis ciuitatis strenuus promissor, audiens Prophetam dicentem: Et erit sepulchrum eius gloriosum: gratia orationis Hierosolymam venit, huncq; famulum Dei eundo & redeundo secum conuiatorem habuit:

§. Simeon
apud Treui-
ros in turri
degit solita-
rius.

Tëraciones
dæmonis.

Cap. 10.

Dæmonis
præstigia.

Psalm. 138.

2. Cor. 11.

Signo Cru-
cis & precibus
profligat dæmo-
nem.

Patientia
sancti viri
in persecu-
tione atroci

Cap. 11.

Prædicat
bitum suum.

habuit: cui post reditum in suo episcopatu, si vellet, manendi facultatem præbuit, & libentissimè concessit. Ex reuelatione igitur Dei prospectans sibi locum idem famulus Christi, vbi solus posset vacare orationi, in turri, quæ antea nigra porta vocabatur, paruum tugurium experijt, vbi dominus præful, præfente Clero & populo, in festiuitate sancti Andrea illum includit, & quasi mortuum vt verè erat, seculo, deuotissimè sepeliuit. Reclusus igitur, vt verè credimus, vir Dei silentio & ieiunijs attenuauit corpus suum: in primis aliquando solo pane, aliquando autem reficiebatur aqua, in fuso legumine. In nostra quidem terra, propter infirmitatem stomachi, vfuscus est semper modica portione vini. Illo etiam tempore non defuerunt graues tentatoris insidias. Per nosæt enim audiebat rugitus leonum, vlulatus luporum, grunntus porcorum, cæterarumque bestiarum duras infestationes: quæ quasi impetum facientes, vt eum deuorent, illud tugurium, & vt verius dicam, sepulchrum immensis clamoribus replebant. Etsi autem voces audiret & gemitus sentiret, nihil tamen cernere valebat. Expanfis denique manibus, stans in oratione, cum se nec inclinare, nec vertere audeat, nec etiam somnum capere posset, fidei mente conuersus ad Dominum, dicebat orans: Domine, etiamsi totum corpus meum est traditum his feris deuorandum, credo tamen, quia tu misereberis animæ meæ, quam tuo redemisti sanguine. Confidentem ergo in te, scio, quia viuum me non extrahent ex hac inclusione. Quicquid autem disposuisti de me, fiat mihi secundum multitudinem miserationum tuarum.

Respectu igitur diuinæ misericordiæ liberatus ab hac infestatione, sensit in proximo sibi aliam adesse. Videbatur nanque ei, vultures, coruos, aquilas, miluos, & omnes cæli volucres ad ipsum per fenestras certatim irrumperere velle. Sed cum sæpius facto impetu nihil præualerent, ingenti clamore locum illum complebant. Voces igitur ille audiens, nihil penitus videbat. Certus itaque à diabolo hæc monstra immitti, vt terrorem ipsi incuteret, attentius orabat, & supra vires ieiunabat. Liberatus verò etiam ab hac tempestate, quadam nocte dum peruigil in oratione maneret, sensit totam fabricam illius turris funditus concuti, & quasi factò terramotum, in profundum mergi. Recognoscens verò insidias diaboli, fiducialiter psallere cœpit: Si ascendero in cælum, tu illic es: si descendero in infernū, ades, si sumpero pennas meas diluculo, & habitauero in extremis maris: Etenim illuc manus tua deducet me, & tenebit me dextera tua. Et sic illa quoque comotio quieuit. Alia etiam nocte, cū expergefactus oculis aperuisset, vidit cellam suā immenso lumine fulgere. Et primò miratus, cū recordaretur esset illius sententiæ Apostolicæ, etiam saranā trāsfigurare se in angelum lucis: Domine Iesu Christe, ait, non istud lumen quæro in terris, sed tuum, quod est in excelsis. Sicque clausis oculis in oratione vsque ad diem permanit. Corporalibus quidem oculis ipsum antiquum hostem teterrimum & multiformem adspiciebat, eumque saeuientem multis modis, oratione & signo Crucis repellebat. Sed cum inimicus nullatenus per se nocere illi posset, insidias aduersus Dei famulum per sua membra ei tetendit. Ea tempestate, exigentibus peccatis nostris, nimia aquarū abundantia excreuit. Eius mali causa Simeoni imputabatur ab omnibus, dicentibus, eum maleficum esse: pro eius sceleribus hanc mundo cladem imminere, vt deponatur à pontifice, populus clamabat quotidie. Ex vrbe tandem concursus agitur, tugurij fenestras obruunt, Simeonem lapidare contendunt. Vidimus, fateor, fenestram fractam, sed athleta Christi Simeon fundatus supra firmam petram, immobilis persistebat, atque Deo gratias redens, pro persecutoribus cum gaudio orabat. Quantas postea cruces, quantas ibi pertulerit molestias, quis dignè explicet? Solus hæc nouit scrutator cordium, qui illi fuit viuere, sicut mori lucrum.

Interea voluntur anni, & vir Dei resolutionem præuidet corporis. Denique dominum Episcopum rogat, vt expensas & operarios qui sibi lectum componant, mittat: ipse in parte sui diuersorij locum sepulturae parat: hæc, inquit, requies mea in seculum seculi: hic expectabo diem Domini. Paucis postmodum transactis diebus, ipsum ego humilis adij vocatus, & qui pedum illius osculo eram indignus, in cellam ab eo sum intromissus. Post orationem, amplexus, oscula & fletus, confedimus. Riferuntur in primis multa de thesauris sacrae scripturae, de orthodoxa fide, de salute animæ. Post hæc: Reuelante Deo, inquit, dissolutionem corporis mei adesse cognoui: peto humiliter, vt hoc corpusculum meum his vestibus exuas, istas, quas mihi ad hoc parauit, ordinatim induas, & in hoc locello componas. Cui cum obtupefactus responderem: Quid si dominus Præful ad domum sancti Petri, vel ad aliud monasterium te velit se-

pe.

peliti respondit: Iudica illi ex nostra parte, vt pro Christi nomine hæc peregrina mēbra consentiat hic putrefcere, & me permittat hęc diem Domini expectare. Cum autē porro interrogarem, Quid si præsens non fuero? Eris, inquit, eris, & sic, vt disposui, de me ordinabis. Cumque valde tremens, attentius vultum intenderem, sensi, fateor, odorem de corpore eius fragrantem, omnibus aromatis suauiolem. Miratus multū, alia secreta ex illius ore audiui, quæ hic scribere nolui. Interpositis ergo centum & quinque diebus, in octauis Pentecostes ægrotauit.

Stephano autem, qui ei ministrabat, iniunxit, vt per aliquot dies requiē ipsi daret, quō plūs solito contemplationi vacare posset. Ille vnum diem expectat, & tertia feria ad vesperam signo facto, corbem cum pane ad fenestram suspendit: manē autem, sicut miserat, intactum reperit: multū anxius ad eum ascendit. Interrogatus, hoc solum respondit: Quid vis: vade in pace. Ille timens, Gothelino clerico, qui viro Dei satis familiaris erat, per ordinem pandit, dominū Simeonem valde laborare, nec sibi vt solitus erat, loqui. Clericus feria quinta illum visitat: famulus Dei nullum responsum dat. Sed tandem de manu eius potum suscipit, seque in lectum suum recolligit. In die octauo, dum reuisit illum diluculo, in extremis reperit, mihi que notum facit. Concitius cucurri infirmus toto corpore, & maximē debilis pedum inualetudine, quasi sanus ascendi sine dolore. Inueni adhuc viuētem, & iam vltimum spiritum trahentem. Exequias, quæ pro absolutione animæ celebrantur, cum solis duobus fratribus, qui mecum aduenerant, prout potuimus, peregrimus. Sicque animam sanctam hora tertia, Calendis Iunij, benignissimo, cui semper seruierat, reddidit creatori. Subitō fit concursus omnium, monachi, clerici, Deo sacratæ, vulgus promiscui sexūs, quicumque audire poterant, ad tanti viri funus properabant.

Cap. 12.

Excedit vitam

Cap. 13.

Corpus eius exanime sudat.

Pœna negligentis canētis psalmos ad corpus eius.

Miraculum.

Cap. 14.

Mulier contracta fit sana.

Præclarum miraculum.

Cap. 15.

ægrī.

Igitur, sicut ipse disposuerat, immō prædixerat, corpusculum more suæ patriæ componimus, & cum psalmis & laudibus Dei in sepulchro collocamus. Quod apertum dimittentes, qui in vigilijs & obsequijs deseruirent, deputamus. In crastino tota ciuitas quasi vir vnus congregatur, interior domus ornamenti ecclesiasticis decoratur. Dum ergo exequiæ communiter celebrantur, sancti viri corpus, sicut solent homines in calidissimis balneis, sudare cœpit. Miramur omnes. Aliqui sudorem exergebant, viuere eum credentes. Sed cum multis modis probatum esset, quia non è viuo corpore ille sudor procederet, nec sine prouidentia Dei isthuc fieret, visum est omnibus vt illud tanti viri corpus nō negligetur, sed à Clericis per proximos triginta dies vicissim custodiretur. Deputatis igitur illis, post horam nonam sepulchrum diligenter clauditur. Cum autem Clerici per vices in cellula, vbi humatum erat corpus viri Dei, psalmos canerēt vnus negligentior, dormire cœpit. Qui graui depressus somno, audiuit quasi cœlitus ingentem sonitum eo loco existere. Quo territus, alijs excitantibus est expergestus. Oculis verò apertis, vix sensum recepit: sed per aliquot horas linguæ officium perdidit. Admonitus ergo ab alijs, vt quam non posset sermone, confessionem corde faceret, ante sepulchrum viri Dei veniam postulat, pectus tundit, atque eius meritis absolutionem linguæ obtinuit, & quæ ipsi contigerant, narrauit. Cumque eadem accidissent iterum dormienti, omnibus nimio perterritis terrore, extra cellam ad pedes viri Dei psallere placuit. Credimus siquidem angelicam visitationem illuc aduenisse, quæ mortalia corpora ferre non possent.

Tricesimo deinde viri Dei Simeonis die, multus populus cum cereis atque alijs donis ad sepulchrum cœpit confluere. Quædam anus de ciuitate, multis annis curua, vt se penitus erigere non posset, cum reliqua multitudine aduenit, & cæteris ascendentibus ad sepulchrum viri Dei, & ipsa, si ascendere posset, tētauit. Erecta igitur toto corpore, ascendit, viro Dei Simeoni gratias reddidit, sicque mirantibus, qui eam nouerant, ciuibus, sana & incolumis domum remeavit. Multi etiam alij varijs doloribus & morbis affecti, eo ipso die sunt liberati. Ex eo tempore sepulchrum viri Dei populus veneratur & inuisit. Cum autem commodus accessus in ædificio turris pararetur, quoddam lignum à multis trahebatur: & cum in altum iam esset sublatum, rupto fune, multitudini, quæ conuenerat & subtus stabat, mortem cœpit minari. Exterritis omnibus, atque viri Dei Simeon, adiua nos: in clamantibus, mirabile dictū, quasi manibus sustentaretur, fluctuando paulatim deponitur, atque multitudine perterrita vtrinque locū dante, ad terram sine periculo submittitur. Qui periculum euaserunt, Christo laudes referunt, & Simeoni tanti miraculi ministro gratias reddunt.

Hic duo miracula placuit inferere, quæ iidem ipsi, qui sanati sunt, testificantur in eius vita esse patrata. Cum per longum tempus quædam femina acri corporis

ægritudine vexaretur, & præ nimia valetudine oculorum visu omninò priuaretur quadam nocte in somnis admonetur, si de manu viri Dei Simeonis cibum sumeret ab illo morbo liberam ipsam fore. Manè virum interrogat, quis Simeon ille sit: Saluti vxoris congaudens maritus, cœpit diligenter inquirere de viro Dei Simeone. Dicitur est autem ei à quodam Gothelone clerico, quia is esset, qui cum domino Episcopo de Hierosolymis venisset. Deo gratias ille refert, visionem suæ vxoris refert, & vt de manu eius cibum capere ei liceat, humiliter precat. Clericus per ordinem viro Dei nūciat, & quod petebatur, vt impleat, multum rogat, sed vix impetrat. Cùm ergo panem & piscem, à viro Dei cum benedictione transmissum, iam desperata & penè mortua mulier suscepisset, panem comedit, de pisce oculos inunxit, atque ita obdormiuit. In gallicantu expergefata, & cum lumine oculorum plena corporis sanitate recepta, ad opus resedit, & mirantibus amicis, Iesu Christo gratias egit, qui per merita sui famuli Simeonis perfectam sanitatem ipsi concessisset.

Mulier caeca & penè exanimis curatur.

Cap. 16.

Item hydro picus.

Quidam puerulus, hydropis morbo miserabiliter distentus, cùm etiam à Medicis desperaretur: (venter enim, virilia & queq; interiora ita intumuerant, vt vix incedere, vix stare vel sedere valeret) petijt se ad virum Dei Simeonem deduci, dicens, quod Medici non possent, illum posse. Adductus igitur, per tres dies de potu illius bibens, quarta demum die cœpit melius habere: sicque oratione viri Dei restitutus est pristinae sanitati.

Cap. 17.

Quadam mulier, quæ manum dexteram, digitis palmæ adhærentibus, aperire nunquam poterat, ad sepulchrum viri Dei venit, manum cum fide superposuit, moxq; digitis extentis, meritis viri Dei sanam retraxit.

Cap. 18.

In festiuitate sancti Petri ad vincula, alia mulier, quæ sinistrum brachium cum manu contractum habebat, ad sepulchrum beati Simeonis venit: quæ extensis venis & rupta cute, sub omni celeritate medelam promeruit. Eodem tempore puer quidam mutus ad sepulchrum viri Dei adductus, officio lingue est restitutus. Alius similiter mutus puerulus ad viri sancti sepulchrum mittitur, in via loquitur: domum reuersus, sicut antea, efficitur. Iterum cum votis ad sepulchrum reuersus, perfectè sanatur.

Cap. 19.

Quadam die Dominica dum quadam puella, cuius brachium ventri inhærebat, ad sepulchrum famuli Dei Simeonis venisset, brachium, quod, excrecente carne vix videri poterat, præfente populo exiliuit, & perfectam sanitatem, quam petebat, promeruit. Alia Dominica mulier cum paruula filia, quæ cæca à natiuitate fuerat, venit ad beati viri sepulchrum. Dum ergo Missa celebratur, puella illuminatur. Matrem respicit, sed non cognoscit. Illa interrogans, quid sibi esset? cognoscit quod filia sua videret. Gauiua, factam in se misericordiam populo nunciat. Populus verò virtutem Christi in meritis sancti Simeonis laudat. Sed cùm Clerus magnitudinem tanti miraculi non crederet, subito parentes illius mulieris & ministri de villa adueniunt, qui illam à natiuitate cæcam fuisse testabantur. Mox tota ecclesia Christum laudat, qui famulum suum Simeonem tot miraculis illustret.

Cæca visum obtinet sub Missa.

Cap. 20.

Item cæcus puer, &c.

Quidam Adalmannus ciuis Treuirensis, iter faciens, hospitatus est in domo cuiusdam, qui filium habebat cæcum. Suasit ergo illi, vt filium ad sepulchrum hominis Dei duceret, misericordiam inuenturus. Ille votum faciens, censum aliquot annorū viro Dei promittit reddendum, moxq; in domo eius puer lumen recipit. Videntem itaque ad sepulchrum adducit, & gratias sancto viro Simeoni reddit. Quadam mulier per multos annos visu oculorum priuata, dum sepulchrum beati confessoris per aliquot dies frequenter, meritis illius illuminata est. Ad idem sepulchrum quadam damoniacâ perducta, quæ, quos poterat, dentibus mordebat & manibus laniabat, per noctem ligata mansit. Manè facta, demone liberata, incolumis remeauit ad propria.

Cap. 21.

Arida sanatur manus.

Paralytica reualefcit.

Quidam seruus Palatini comitis habuit ancillam, cuius manus vna arida, imbecillis & tam exilis erat, vt ad nullum opus valeret. Cùm ergo non esse vlli vsui, tradidit eam ad sepulchrum viri Dei Simeonis. Eadem nocte miro modo ipsa manus instantum creuit, vt alteri non dissimilis esset. Quidam miles quandam habuit famulam, adeo paralytica corpore dissoluta, vt nec de lecto surgere, nec in latus alterum se conuertere posset. In coquina igitur ad viri Dei sepulchrum deportata, per aliquot hebdomadas ibi hospitata est. Cùm ergo in festo quodam populū videret ad Missas concurrere, & ipsa subito de lecto exiliens, cum eis cœpit ambulare. Ad sepulchrum igitur viri Dei veniens, & sua vota coram populo nuncupans, quæ apportata fuerat aliorum manibus, sana & incolumis proprijs repedauit pedibus.

In Calendis Nouembris cùm placuisset domino Archiepiscopo in edificio turris,

ris, vbi corpus viri Dei sepultum erat, altare in honorem omnium sanctorum construere, multus vndique populus confluit. Dum ergo apparatus fit, & dominus episcopus expectatur, quidam puerulus contractus ante sepulchrum viri Dei sanus erigitur. Eodem die quidam iuuenis, cum ad tantam diei letitiam ascendere vellet cum reliqua multitudine, nullo modo valet. Impingitur itaque a populo, trahitur & portatur: sed vires portantium deficiunt, & ipse toto corpore sanus, magis magisque fit p̄derosus. Consulentibus quibusdam, peccatorum suorum confessionem facit, & tandem ad vesperam leuis factus, ascendit, emendationem vite sancto Simeoni promittit, sicque lætus domum redit. Alio tempore quadam meretrix cum ascendere ad sepulchrum viri Dei vellet, quasi à quodam repellente reiecta, de gradu cecidit, & facta exanimis, cum putaretur à populo statim moritura, foras trahitur. Sed cum ex illo edificio exportata esset, quasi nil mali passa, in pedes constitit, & de illa ciuitate ocyus au fugit.

Nota isthuc de Confessione peccatorum. Item de meretrice.

Cap. 23.

Quidam rusticus cum debile corpus ac penè dissolutum, manibus atque genibus rependo, miserabiliter traheret, & per quinque menses viri Dei sepulchrum indefinenter frequentaret, quadam die profusus lachrymis cum his vocibus interpellare cœpit: Eia, serue Dei Simeon, quam durum & immisericordem te mihi prebes: quotidie te requiro, quotidie te inuoco, & tamen ad misericordiam non flecteris, mihi que soli negas beneficium, quod alijs impendis. Certè deinceps ad te venire recuso: iamiam desperans, domum repeto. Sed quid dicam amicis, propinquis & vicinis meis? Noli noli sancte Dei tam immisericorditer me solum dimittere, saltem aliquid mihi largire. Toto ergo animo turbatus, ad hospitium se retrahit, deliberat vt in crastinum ad patriam reportari possit. Interim præ nimio dolore graui somno oppressus, post gallicantum quasi in ecstasi factus, vidit quendam venusto vultu cum magno lumine assistere, hisque verbis ipsum blanditer affari: Quid iaces, homo? Surge velociter, & ad viri Dei Simeonis sepulchrum citò accede. Cumque responderet, non posse se ire, se iam antè illum venisse, & nihil profecisse: ille ait: Ego te adiuro, ego sustento: noli tardare: præsto sum vt auxilium tibi feram. Excitatus ergo, sensit membrorum virtutem rediisse: sicque, qui solebat curuus atque prostratus infirmis reperere manibus, ad sepulchrum viri Dei, mirante populo, toto corpore erectus, solidatis ascendit pedibus.

Instauratur corpus miserabile rustici.

Cap. 24.

Ea tempestate, cum Treuirorum ciuitas, tantis polleret miraculis, ad domini Simeonis sepulchrum apportatus fuit puer octo annorum, cui morbus ambulandi eripuerat officium, pro quo iam triduo Simeonem interpellarat deuotio parentum. Fortè erat apud nos de Alemannia monachus non mediocriter liberalibus institutus disciplinis, verùm tantis non benè credens miraculis: qui etiam tunc præsens aderat, cum ibidem Dei effulgent miracula, & exorabile beati Simeonis meritum votis adspirat adstantium. Puer vtrisque manibus altari adherebat, donec membrorum resoluta compage, sano adstitit erectus in corpore. Itaque ingreditur pedibus, sed tremuli titubant incessus, quos nondum nature docuerat vsus. Tandem sanus redijt: isque de quo diximus, visis credidit, Deum laudauit, hæcque commemorans, latus abscessit.

Puer claudus ambulat.

EX CHRONICIS HIRSAVGIENSIS MONASTERIJ, Iohanne Abbate Spanheimense auctore.

Eodem anno (nempe 1035.) S. Simeon monachus & inclusus Treuiris moritur Calendis Iunij, qui tantis mox coruscavit miraculis, vt à Benedicto Papa I X. Poppone Archiepiscopo petente, statim post mortem sit canonizatus.

ILLV.